

מ"ת 25324/01/14 - מדינת ישראל נגד צבי בנימין

בתי המשפט

מ"ת 25324-01-14

בבית משפט השלום

בירושלים

תאריך: 21 ינואר 2014

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

המבקשת

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב

צבי בנימין

נוכחים:

ב"כ המבקשת - מתמחה מר דוד גרוסברג

המשיב ובא כוחו עו"ד גדי טל

החלטה

1. כללי

החלטה בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המוגשת על בסיס כתב אישום המייחס לו סחיטה

באיומים.

הגם שעל הפרק אישום בביצועה של עבירה אחת, טעון הדיון הראייתי, כפי שצוין בצדק בא כוחו הנכבד של המשיב, התייחסות פרטנית לארבעה רכיבים שאף פורטו בנפרד בכתב האישום. בדיון הראייתי, אפוא, שני רבדים: רובד פרטני שיתייחס לרכיבים העובדתיים הפרוסים על פני פרק העובדות של כתב האישום, ודיון מסכם וכולל שיתייחס לתמונה הכללית, לנסיבות החקירה ולכל הנדרש.

2. סעיף 1 לפרק העובדות - "אירוע בר המצווה"

א. על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.10.2013 נערכה מסיבת בר מצווה, בה נכחו, בין היתר, המשיב והמתלונן. בעת שהמתלונן עמד ברחבת הריקודים, סמוך לאשתו, ניגש המשיב אל אשת המתלונן ואמר לה: "אני את בעלך אשלח בטיפול לבית חולים". בהמשך פנה המשיב למתלונן ואמר לו כי הוא: "ישים אותו על כסא גלגלים..", ובהמשך: "חכה עוד יומיים ירון כהן משתחרר ואז אני אזיין אותך". לבסוף אף דחף המשיב את המתלונן.

עמוד 1

ב. ברם, הביסוס הראייתי לאמור בהודעות המתלונן - חלקי. תוכן הדברים הגלום בשלוש הודעותיו לוקה בחוסר עקביות. וכך גרס המתלונן בהודעתו הראשונה מיום 3.1.2014: **"אני הגעתי לאירוע עם אשתי ל. וצביקה ראה אותי באירוע ואמר לי חכה עוד יומיים, ירון כהן משתחרר ואז אני אזיין אותך... היה לידי חבר שלי בני נ. ששמע מה צביקה אמר לי... ואף ניסה להפריד ביננו כי צביקה קילל אותי ואף ניסה להכות אותי ובני נ. עצר אותי"** [שם, שורות 49-50]. בולט כבר בשלב זה, שבהודעה שנמסרה במועד הסמוך ביותר לאירוע גרס המתלונן דברים שונים מכפי המיוחס בכתב האישום, וכשעל הפרק איומים, פשיטא שללשון הדברים, חשיבות רבה.

ג. ביחס לאירוע זה - בפני בית המשפט עדויות נלוות. ש. כ., אחותו של המתלונן, גרסה בהודעתה מיום 6.1.2014 כי: **"ראיתי את צביקה בנימין דוחף את אחי וסוטר לו וזה היה ממש קרוב לבמה. ואז אנשים תפסו את אשתו של אחי ל. שהתחילה לצעוק על צביקה בעקבות מה שצביקה עשה ואנשים אחרים שהיו הפרידו בין צביקה לאחי"** [שם, שורות 9-11]. כבר לשלב זה למדנו שלא נכללים בגרסת שלומית הדברים המיוחסים למשיב כגרסת המתלונן דלעיל, ומנגד, נזכרות דחיפות וסטירה אך לכך אין ביטוי בכתב האישום. ולכל היותר נמצא חיזוק לדברים בעדות ל., אשת המתלונן, אשר מסרה בהודעתה ביום 3.1.2014 כי צביקה ניגש אליה באירוע ואמר לה **"אני את בעלך אשלח בטיפול נמרץ לבית חולים. ביקשתי ממנו שלא ידבר איתי ואמרתי לו שאם בעלי יהיה בבית חולים הוא יהיה מסכן כל החיים ואז לקחו אותי מהרחבה. זה היה עוז של הדגים שנתן לי מים"** [שם, שורות 18-20]. עוז עצמו, על פי הודעתו מיום 12.1.2014 לא זכר פרטים מגובשים כלשהם [שם, שורות 24-27].

ד. דברים ברוח אלה שפורטו בכתב האישום צוינו בפי המתלונן לראשונה רק בהודעתו השנייה, זאת שנמסרה ביום 8.1.2014. תחילת גרסתו בתיאור ניסיון של המשיב לתקוף אותו ומאמץ של מעורב אחר, עוז, להפריד [שם, שורה 14], ואשר לאיומים בנוסח שפורט לעיל, רק בהודעה זו קיבלו אלה ביטוי מפי המתלונן: **"ובאירוע הוא דחף אותי ואמר לי אני ישים אותך עוד על כסא גלגלים"** [שם, שורות 16-17]. ובהמשך: **"הוא בא אלי צמוד ואז עם התנועות של הידיים שלו אמר לי אתה תשב על כסא גלגלים. וזה היה יותר איום.. הוא דיבר עם תנועות בידיים ולא ניסה להכות אותי. יכול להיות שאנשים ראו את מה שהיה מהצד וזה נראה אחרת. המצב הנכון והמדויק שהוא התקרב אלי ואיים אלי ואנשים הפרידו כי חשבו שזה היה לקראת ריב"** [שם, שורות 40-44]. ער

אני לדין שהתפתח בין באי כוחם הנכבדים של הצדדים בשאלה האם ניתן להסביר או להצדיק את העובדה שבתלונה הראשונה שמסר המתלונן אין ביטוי לאיומים באותו נוסח (-שימת לב במיוחד לאלמנט כסא הגלגלים), ועם כל זאת, כשברקע, מצד אחד, הודעה מפורטת ראשונה של המתלונן המבקשת להצביע על גרסה סדורה, פחות או יותר, ומן הצד האחר לא נכללו בה אותם דברי איום שהופיעו רק לאחר מכן, מחויב בית המשפט לייחס לכך מידה של משקל לחובת ראיות התביעה. באותו יום, 8.1.2014, נחקר גם המשיב, והמתלונן הוכנס לחדר החקירות לצורך ביצוע עימות, במשולב עם גביית ההודעה. במסגרת זו שב, אכן, המתלונן על גרסת כסא הגלגלים: "**צביקה בא אלי לא יודע אם היה מסטול. הוא אמר שהוא ישים אותי על כסא גלגלים. ובדיוק חבר שלי פיני הזיז אותי לצד ועוז הרגיע את העניינים והזיז את אשתי לצד**" [שם, שורות 166-167].

ה. סיכומו של הדין ברכיב זה במסקנה, שיש ראיות לדברי איום, אם כי בשל חוסר הקוהרנטיות במסכת העדויות הכללית, קיים כרסום מסוים במידת המוצקות של העדויות במישור זה. יתר על כן, גם אם קיימות ראיות לכאורה, הן מצביעות יותר על עצם האיומים ופחות לאלמנט הסחיטה.

3. סעיף 2 של פרק העובדות - אירוע הקללות והסכין

א. על פי עובדות כתב האישום, למחרת אירוע בר המצווה, ישב המתלונן ברכבו סמוך לביתו, הנמצא בסמיכות לבית המשיב. המשיב החל לקלל את המתלונן שהשיב לו בקללות. בהמשך, הוציא המשיב סכין מתקפלת מכיסו, פתח את הסכין ורץ לעבר המתלונן אשר נמלט ברכבו מהמקום.

ב. תחילה נמצא להבהיר, שאין כתב האישום מייחס למשיב, בנקודה זו, אלימות או החזקת סכין, ומכאן, שמשמעות האירוע, לפחות לתפיסת המבקשת, בכך שהוא משתלב עם התמונה הכוללת המייחסת למשיב איומים, וליתר דיוק, סחיטה באיומים. כללית, מקבל אני, שניתן להבין כיצד משתלבת סכין בתזה שבפי המבקשת בדבר סחיטה באיומים.

ג. הבסיס הראייתי לאירוע שבמרכזו סכין - בהודעת המתלונן, לפיה: "**היה לי ריב עם צביקה וצביקה ניסה להוציא עלי סכין בצבע שחור ואני ברחתי... באותו אירוע אני קיללתי את צביקה והוא קילל אותי**" [הודעת המתלונן מיום 5.1.2014 שורות 91 - 92].

ד. ביחס לסכין גרסת המתלונן עקבית בעיקרה - ראה גם בהודעתו מיום 8.1.2014 שורות 48 - 50.

ה. לסיכומה של נקודה זו נמצא לקבוע שיש תשתית ראייתית סבירה, לפחות מפי המתלונן עצמו, להחזקת סכין על ידי המשיב, ועם זאת יש מקום לשתי הערות נוספות: ראשית, כי, כאמור, לא מיוחסת למשיב כלל החזקת סכין, ולמעשה, ייתכן ויכול היה בית המשפט להניח לנושא זה; ושנית, שגם אם ניתן לראות החזקת סכין כמעשה המשתלב באיומים, עדיין מתבקשת, לכל היותר, המסקנה, שעל הפרק ראיות לכאורה לאיומים, אך אין בחומר הראיות, לפחות בנקודה זו, כדי לבסס קשר בין מעשי האיומים לבין סחיטה. לכך משמעות באשר, בידוע, שאבן הפינה לכתב האישום, בעבירת הסחיטה באיומים שהיא זו המיוחסת למשיב.

4. סעיף 3 לפרק העובדות - אירוע האגרופים

א. על פי עובדות כתב האישום, כחודשיים קודם לכן, עצר הנאשם את רכבו בסמוך למתלונן אשר שהה באותה העת ברכבו, ניגש למתלונן והיכה אותו במספר מכות אגרופ בפניו. המתלונן נמלט מהמקום.

ב. תחילה, חוזרת על עצמה הערת בית המשפט שלא מיוחסת למשיב כלל אלימות פיזית, ומכאן, שמקום הדיון באגרופים הוא רק על בסיס ההנחה שהאגרופים היוו צורה נוספת של איומים או איום בסחיטה.

ג. בהודעתו הראשונה מיום 3.1.2014 גרס המתלונן כדלקמן: "**לפני חודש וחצי בשעה 23:30 הסתובבתי עם האוטו שלי מסוג פיאט פונטו ברח' שאול אביגור ואז עצרתי ברחוב שאול אביגור 30 ועישנתי סיגריה בתוך הרכב. ואז לפתע ראיתי את הג'יפ של צביקה הוא עצר במקביל אלי. יצא מהרכב מהמושב שליד הנהג שלידו ישב רוני ברונה. צביקה התקרב לחלון של הרכב שלי ונתן לי שניים שלושה אגרופים בפנים ואני מההלם שמתי הילוך ראשון וברחתי מהמקום**" [שם, שורות 23-27]. גם בהודעתו השנייה של המתלונן, זו שנמסרה יומיים לאחר קודמתה, מייחס הוא למשיב מתן אגרופים [הודעה מיום 5.1.2014 שורות 65 - 67], גרסת המתלונן לגבי אגרופים מתאפיינת בעקביות יחסית בהשוואה לאלמנטים אחרים שנזכרים בהודעותיו, ולכך ביטוי גם במסגרת העימות שנערך במהלך חקירת המשיב עצמו ביום 8.1.2014 [ראה בשורות 169-170].

5. סעיף 4 לכתב האישום - אירוע השוק הסיטונאי

א. על פי עובדות כתב האישום, כחודש עובר להגשת כתב האישום, באחד מימי שישי, בשוק הסיטונאי בגבעת שאול, פגש המתלונן במשיב וניסה להניאו מלהמשיך ולרדוף אותו וטען בפניו שאינו ערב לחובם של הלווים. המשיב סירב לתחינותיו של המתלונן ואמר לו: **"חכה חכה, אל תדאג, יבוא היום שלך"**.

ב. הודעת המתלונן מיום 3.1.2014 מצביעה, בין היתר, על הרקע לפרשה גם לגרסת המבקשת: **"ראיתי את צביקה בשוק הסיטונאי.. ואז אמרתי לו בו לצד אני רוצה לדבר אתך על החוב. אמרתי לו שאני לא ערב ללווים שאני הבאתי לו ואז צביקה אמר לי שאני קטן בשבילו ושיבוא הזמן שלי 'אל תשלם'"** [שם, שורות 57-59]. בנקודה זו יוטעם, שהרקע, לגרסת המבקשת, בעובדה שהיה המשיב מלווה כספים לאחרים, בכללם כאלה שהופנו אליו על ידי המתלונן, ומאחר ואלה, לפחות על פי החשד והתמונה הכללית שהצטיירה אצל המבקשת, לא השיבו את הכספים למשיב, ראה המשיב במתלונן כעין ערב, וזה הרקע למעשיו. ביטוי נוסף לגרסה זו מצוי בהודעתו השנייה של המתלונן ולפיה **"אני קראתי לצביקה והוא היה רגוע וקראתי לו לצד ושאלתי אותו למה הוא מתנהג אלי ככה והוא אמר לי שאני הבאתי לו את האנשים ואני אמרתי לו בוא אני יעזור לך לגבות אותם אז הוא אמר לי "אל תדאג יבוא היום שלך ופה נגמר השיחה"** [שם, שורות 82-84]. המבקשת רואה בכך חיזוק נוסף לגרסתה ביחס לנסיבות הכוללות, ומנגד, בא כוחו הנכבד של המשיב רואה בעובדה שהמתלונן, לגרסתו הוא, קרא למשיב (כך הרי מתחילה הגרסה בנקודה זו), בחינת ראייה, שאין המתלונן חושש מהמשיב. ואם אין המתלונן חושש מהמשיב, מכאן ראייה לטענת ההגנה, לכך שלא חש הוא נסחט או מאוים על ידו.

ג. כללית, מקבל אני מעמדת המבקשת שיש בכך כדי להוות בסיס ראייתי סביר לאיומים, וגם אם לא נעלמה מעיני משמעות דברי הסנגור הנכבד שמצביעות העובדות על כך שהיוזמה לשיחה מקורה היתה במתלונן, אינני בדעה שיש מקום לקביעה נחרצת שאם מאוים יוזם שיחה, יש בכך, בהכרח, כדי לשמוט את הקרקע מתחת לאפשרות שהאחר איים עליו.

ד. שאלת האיומים בסחיטה. הבסיס לנטען בהערכת המבקשת, שההקשר הכולל הנלמד מדברים שונים שנאמרו, לפיהם המשיב - מלווה כספים שחפץ לקבל חזרה כספים שהלווה, מהווה את התשתית

לסחיטה באיומים. היינו, גם אם אין בנמצא, התבטאות סדורה, לפיה נאמר למתלונן שאם לא ישלם סכום קונקרטי, ייפגע, ניתן ללמוד על הסחיטה מההקשר הכולל. כללית, נכון אני לקבל זאת, אם כי, יש בכך כדי לכרסם במידת מה בראיות התביעה: מקום שלומדים אנו על אלמנט הסחיטה מתמונה כוללת, שגם מקורה במתלונן, מחויבים אנו למסקנה, שהתמונה הראייתית אינה מוחלטת.

6. השאלה הראייתית - דין והכרעה

- א. תחילה קובע אני בנקודה זאת, שקיימת בעיקרה תשתית ראייתית למיוחס, גם אם היא אינה מוחלטת, ואף לכך נועדה משמעות.
- ב. בדברים שמתאר המתלונן שהושמעו כלפיו, ובמקרים המתאימים - במעשים נלווים, כגון אלימות (אגרופים) או נפנוף בסכין, גלומים איומים.
- ג. עם זאת, כבר בנקודה זו יש משקל לכך, שלעדויות שמקורן במתלונן, אין חיזוק ממשי ממקורות חיצוניים אחרים, ופשיטא שיש לכך 'מחיר' מבחינת מוצקותן של ראיות התביעה. ומה גם, שלא בכל פרט מתאפיינות הודעותיו בעקביות.
- ד. יסודות עבירת האיומים נכללים בעבירת הסחיטה באיומים שהיא זו המיוחסת למשיב. תוך שאראה עצמי מחויב ליתר הנמקה בהמשך הדברים אקבע כבר עתה, שגם לעבירה זו יש ראיות לכאורה, ואולם, אם עבירת האיומים סובלת מחולשות ראייתיות מסוימות, כגון בשל העדר חיזוק לדברי המתלונן, הכרסום הראייתי בעבירת הסחיטה, רב עוד יותר. צא ולמד: אין בנמצא, גם בפי המתלונן, על גרסאותיו שאינן לחלוטין קוהרנטיות, כדי ללמד על משפטי איום סדורים וברורים, הקושרים בין דרישות כספיות קונקרטיות שבפי המשיב, לבין מה שיקרה למתלונן אם לא ישלם. לשון אחר: הזיקה בין דברי האיום לבין דרישות המשיב, ככל שישנן - משתמעת, נסיבתית, אך לא ברורה, מפורשת, וחד משמעית. למעשה, רק מדבריו בעימות, ניתן, אולי, ללמוד על זיקה בין מעשיו לבין טענותיו הכספיות כלפי המתלונן, שבעצמו - אין חולקין - לא לווה כספים מהמשיב, ולגרסת המשיב עצמו, ניתן לראות בו, לכל היותר, כעין ערב המחויב מוסרית להחזרת הכספים: הא ותו לאו. ומעבר לכך, מחויב בית המשפט בנקודה זו ליתר הרחבה.

ה. הרקע לפרשה בכללותה מתואר על ידי המבקשת בפסקת המבוא של כתב האישום ועיקרה, שהמשיב, מלווה כספים ב'שוק האפור' ועבירת הס חטיה באיומים שביצע כלפי המתלונן יסודה בכך שביקש לראות בו כאחראי, אולי מעין ערב, לחובם של לווים, שהמתלונן הפנה אליו ושככל הנראה, לא החזירו את הכספים שלו. לתמיכה מסוימת בכך אף הפנתה המבקשת למספר עדויות נוספות ואתייחס לכך בתמצית הדברים. בהיבט הראייתי יצוין בנקודה זו עוד רכיב אחד: באמתחתו של המשיב נמצאה רשימה - לכאורה רשימת 'חייבים'.

ו. חיזוק נוסף לגרסתה מוצאת התביעה בעדויות נלוות, ואולם, כמפורט להלן, גם אלה אינן נקיות מספיקות. העד אבי חסון, בן דוד של השניים, היה גם נוכח באירוע בר המצווה. בהודעתו מיום 7.1.2014 מסר כי **"צביקה התחיל לזרוק לח. מילים שאני לא שמעתי בגלל המוזיקה ואחרי צביקה ניסה לתקוף את ח. ואנשים הפרידו ואשתו של ח., ל., התחילה לצעוק על צביקה ואנשים שהבר מצווה לא תהרס"** [שם, 46-48]. היינו: דחיפות, ראה הוא, אך מה אמר המשיב, אם בכלל, לא ידע לצטט. אין לעדותו בנסיבות אלה ערך רב. העד פנחס גרובי גורס בהודעתו מיום 6.1.2014 כי אכן, בעבר, לווה כספים מהמשיב, אך אלו נלקחו לא בתיווכו של המתלונן והכספים - הוחזרו במלואם, וביחס למשיב - **"צביקה כבר לא מתקשר אלי 4 שנים כמעט.."** [שם, שורה 20]. מכאן שגם בגרובי לא גלום ערך מוסף מבחינה ראייתית. העד מיכאל אוליאל גרס בהודעתו מיום 12.1.2014 כי בעבר תיווך בין אחר לבין המשיב למתן הלוואה. הערך הראייתי של עדות זו, מצטמצם לכל היותר, לרקע הנטען. כך גם עדותו של אליהו מיאלי, שגרס בהודעתו מיום 5.12.2013 שנטל בעבר הלוואה מהמשיב, אותה החזיר. כללית, ניתן לראות בעדים אלה כמחזקים במידת מה את תמונת המצב שברקע לפרשה, אך לא מעבר לכך.

ז. כללו של דיון בעבירה שבמוקד כתב האישום. סחיטה באיומים על פי סעיף 428 רישא לחוק העונשין מוגדרת כדלקמן: **"המאיים על אדם בכתב, בעל פה או בהתנהגות, בפגיעה שלא כדין בגופו או בגוף אדם אחר, בחירותם, ברכושם, בפרנסתם, בשמם הטוב או בצנעת הפרט שלהם, או מאיים על אדם לפרסם או להימנע מפרסם דבר הנוגע לו או לאדם אחר, או מטיל אימה על אדם בדרך אחרת, הכל כדי להניע את האדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו, דינו - מאסר שבע שנים.."**. המועד היחיד בו מסר

התלונן גרסה סדורה, לכאורה, המתארת פרטנית את הזיקה בין חובות למשיב לבין איומיו, מופיעה בעימות. מקבל אני שיש בראיות לכאורה כדי ללמד על זיקה בין דברי איום שנשמעו מפי המשיב לבין הערכתו שמגיעים לו כספים. יש, אפוא, בנמצא ראיות לכאורה לסחיטה באיומים, אך אין זו תשתית מוחלטת, וניתן להצביע על כרסום מסוים.

7. ולקראת סיום, הערות נוספות ביחס לחקירה ולתמונה הכוללת

א. ייתכן, שיש מידה של ממש בסברת בא כח המבקשת שהאקלים בו התנהלו האירועים התאפיין באליומות, דקירות, טענות כספיות ועוד - כנראה מכיוונים רבים ושונים. אף ייתכן, שהערכת המבקשת שעל הפרק מעורבים לא מעטים שחששו או שיחששו למסור את גרסתם אינה לחלוטין מנותקת מהמציאות. ואולם - כלל ועיקר: על בית המשפט להבחין, הבחן היטב, ובאופן חד וברור, בין תמונה כללית, אם וככל שניתן ללמוד עליה מעדויות שונות, לעיתים בין השיטין, לבין ראיות קונקרטיות העשויות להביא להפלת נאשם בעבירה קונקרטיית. הבסיס לדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה חייב להצטמצם רק, ואך ורק, לראיות הקונקרטיות שביכולת המבקשת להציג במישור זה. על בית המשפט להתמקד בראיות אלה, להתבסס על ההנחה שהעדויות שתישמענה בבוא העת בבית המשפט תתייבנה עם עדויות אלה, הא - ותו לאו. הערכות כלליות - משקלן - אינו ניכר.

ב. לבעייתיות בתמונת המצב הכוללת ניתן ביטוי ברור במהלך החקירה ועד שהגענו עד הלום, כפי שציין בצדק רב בא כוחו הנכבד של המשיב. במהלך כל שלבי החקירה, ולמעשה עד שלב הצהרת התובע ועד בכלל, התמקדה החקירה בחשד שדקר המשיב את המתלונן. ברם, לבסוף לא הואשם כלל המשיב בדקירה כלשהי. אמנם, מצב דברים בו נחקר חשוד בכיוון מסוים ולקראת הגשת כתב האישום מתמקדת המאשימה בהיבט מעט שונה, מקובל, לגיטימי, ולעיתים אף בלתי נמנע בשים לב לדינמיות המאפיינת חקירה בהתפתחותה. ואולם, בפרשה זו, התפנית בטיב החשד - ממשית. גם אם הייתה תפנית זו, אולי, לגיטימית, יש בה אינדיקציה לבעייתיות, וזו קיבלה ביטוי גם במסגרת החלטה זאת. לשון אחר: במרבית תקופת החקירה נחשד המשיב בדקירת המתלונן ("תקיפה בנסיבות מחמירות"), ואולם, לבסוף, לא הואשם בכך, אלא בנושא בו אמנם, נחקר, אך מלכתחילה לא היווה את ליבת החשד. ומכאן, למעשה, שגם לתפיסת

המבקשת, אין להוציא מכלל אפשרות שאת המתלונן דקר אחר.

ג. מסקנותי הסופיות במישור הראייתי הינן אפוא כדלקמן. תשתית ראייתית לסחיטה באיומים קיימת אך אין לומר שהיא מושלמת ודי אם אחזור ואציין שמתבססות הראיות אך על עדותו של מתלונן אחד, וגם גרסתו, לא בכל נקודה, הייתה לגמרי עקבית. יתר על כן, הראיות לאלמנט הסחיטה, אינן מוחלטות, ובפרט, כשיודעים אנו, שלא המתלונן היה כלל הלווה, גם לשיטת המשיב עצמו. בד בבד ניתן לראות בכך בחינת תשתית ראייתית לעבירת איומים, ומאחר ועבירה זו פשוטה יותר ולא נכלל בה מעשה קונקרטי שיש לבצעו או להימנע מביצועו, מידת הכרסום בתשתית הראייתית - מתונה יותר. ואשר לאליומות או החזקת סכין, עבירות אלה אינן מיוחסות כלל למשיב, ונכון בנסיבות אלה להניח להן.

8. עילת המעצר

בהינתן שמגיע הייתי לכלל מסקנה שהתשתית הראייתית לסחיטה באיומים מוצקה, ניתן היה בנקל לקבוע גם את דבר קיומה של עילת מעצר מוצקה וממשית. ברם, החולשות הראייתיות מקרינות גם על שאלת עילת המעצר, ובנקודה זו קובע אני, שהגם שיש עילת מעצר, היא מתונה מעט יותר, ויש יתר הצדקה לשקול את שחרור המשיב לחלופה מתאימה. לחובת המשיב עבר פלילי, אך המדובר בעבירות שאינן קיצוניות בחומרתן, האחרונה שבהן, מלפני עשר שנים, ולא ריצה הוא מעולם מאסר מעבר לעבודות שירות. ועם כל זאת, על הפרק משיב שנשקפת ממנו מידה של מסוכנות, וגם החשש לשיבוש הליכי המשפט, אינו זר להקשר.

9. חלופת מעצר

בנסיבות העניין, נכון אני, אפוא, לשקול חלופת מעצר.

ניתנה היום, 21 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה

החלטה

1. בהמשך לאמור, נכון אני לאשר עתה את שחרור המשיב למעצר בית, אם כי, בפרט בשים לב לכך שאין בפני לעת הזאת תסקיר מעצר, בתנאים מוקפדים.
  2. עד למתן החלטה אחרת, אם ולאחר שיעמוד המשיב בתנאים הבאים, כולם, מעצר בית מלא בבית קרן היסוד 1 כניסה ב בבית שמש. להלן התנאים:
    - א. התקנת איזוק אלקטרוני.
    - ב. הפקדה בקופת בית המשפט של 5,000 ₪ במזומן.
    - ג. ערבות עצמית וערבויות של שתי הערבות שנחקרו כאן הבוקר, על סך של 7,500 ₪ כל אחת.
    - ד. נוכחות מלאה וצמודה של לפחות אחת הערבות בכל שעות היממה. בתוך כך אציין שבקשה להוספת ערבים תישקל לאחר הגשת בקשה מתאימה שתכלול כבר את עמדת המבקשת.
    - ה. איסור כללי על יצירת כל קשר, בין ישיר ובין עקיף עם המתלונן.
  3. במקביל ובנוסף, תסקיר מעצר ביחס למשיב שיבחן אפשרויות להגמשת תנאי השחרור; ניתן בזה היתר לסנגור להציע חלופות והגמשות לשירות המבחן.
  4. להמשך דיון לקראתו יוגש תסקיר כאמור ליום 6.2.2104 בשעה 12:30.

ניתנה היום, 21 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

חתימה